

něvadž druhý žalovaný jest blízkým příbuzným zcizitelky podle § 35 (dříve 32) konkursního řádu č. 64/31 sb. z. a n., a jde o dluh náležející k jmění, po případě k podniku převzatému, ježto zápůjčky bylo použito k zaplacení přestavby, provedené na postoupené nemovitosti. Podle § 187 cit. zák. ručí blízký příbuzný zcizitelův, který převzal jmění nebo podnik, za dluhy náležející ke jmění nebo podniku přímo a bez omezení na hodnotu převzatého jmění (pokud nedokáže, že o dluzích při převzetí nevěděl ani vědět nemusil, což zde nepřichází v úvahu, poněvadž druhý žalovaný o dotčeném dluhu věděl.) Z tohoto ustanovení vyplývá, že přímo a bez zmíněného omezení ručí každý přejimatel jmění za celý dluh solidárně, bylo-li přejimatelů několik, což ostatně plyne i z toho, že ručí přejimatel solidárně se scizitelem (srv. rozh. č. 10337 sb. n. s.).

Čís. 14396.

K § 6 lit. b) zákona č. 221/24 v doslovu zákona č. 184/28 sb. z. a n.
Počal-li zaměstnanec vykonávat práci nebo služby dříve, než dokončil svůj šedesátý rok, podléhá povinnému pojištění invalidnímu a starobnímu, třebaž napotom přerušil svůj služební poměr a počal v něm pokračovati teprve po dosažení 60. roku.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, Rv I 585/35.)

Žalobkyně podle svého přednesu byla zaměstnána u žalovaného od 13. června 1927 do podzimu 1929 a od 1. května 1930 do 26. srpna 1933 za měsíční odměnu 200 Kč a byt a stravu. Šlo o službu povinně pojištěnou. Za dobu, kdy byla u žalovaného po prvé zaměstnána, byla také přihlášena k sociálnímu pojištění. Přihlášení její za dobu od 1. května 1930 do 26. srpna 1933 stalo se až po uplynutí této doby. Výměrem ústřední sociální pojišťovny v P. byl proto, pokud jde o tuto dobu, její nárok na přiznání starobní renty zamítnut. Žalobou domáhá se žalobkyně zjištění, že jest žalovaný povinen nahraditi jí v důsledku opomenutí přihlášky za dobu od 1. května 1930 do 26. srpna 1933 k starobnímu pojištění budoucně jí vzcházející škodu, spočívající v rozdílu mezi starobní rentou, která je jí skutečně vyplácena a rentou, již by dostávala, kdyby byla i za druhé pracovní období řádně přihlášena, a zaplatiti jí již dospělý rozdíl 77 Kč 85 h. První soud uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y : V odvolacím řízení bylo zjištěno, že žalobkyně 1. května 1930 byla již starší 60 let. Podle § 6 lit. b zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 jsou vyloučeni z pojištění podle tohoto zákona ti, kdož vstoupí do práce v době, kdy již překročili 60 let svého života. Žalovaný nebyl proto vůbec povinen přihlásiti žalobkyni k pojištění a neručí jí za tvrzenou škodu.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu, pokud se týkal určovacího výroku a uložil odvolacímu soudu v této části nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Odvolací soud mylně vyložil ustanovení § 6 lit. b) zákona č. 221/24 v doslovu zák. č. 184/28 sb. z. a n., kteréhož bylo použiti na souzený případ. Podle § 6 lit. b) cit. zák. je z povinného pojištění invalid. a starobního vyňat, kdo teprve po dokonaném šedesátém roce počne vykonávat práci nebo služby povinně pojištěné, a nesejde tedy na tom, že žalobkyně dne 1. května 1930 překročila již tuto věkovou hranici, tvrdí-li a dokazovala-li, že již před tím v době od 13. června 1927 do podzimu 1929 vykonávala práci a službu podléhající povinnému a starobnímu pojištění. Nebylo-li žalobkyni šedesát let v době, kdy počínala konati tyto práce, resp. vstoupila původně do služby, nebyla vyňata ze sociálního pojištění, o kteréž jde, třebaže tyto práce (službu) na nějakou dobu přerušila, a žalovaný jako její zaměstnavatel byl povinen znovu přihlásiti ji u příslušné nemocenské pojišťovny, nejpozději šestého dne ode dne, kdy u něho nastoupila (§ 17 cit. zák.). Pokud to opomenul, jest žalobkyni práv náhradou škody z toho vzniklé podle předpisů občanského zákoníka (sb. n. s. 12882). Musí býti především zjištěna správnost tvrzení žalobkyně, že již před 1. květnem 1930 byla u žalovaného zaměstnána, a že počala tuto službu, nedokonavši ještě šedesátý rok svého věku, a že tu šlo o službu povinně pojištěnou podle svrchu dotčeného zákona.

Čís. 14397.

Nejvyšší soud nemůže rozhodnouti o opravných prostředcích proti výměře a vybírání příspěvků, jež členové advokátní komory mají zapravovati komoře podle §§ 27 d) a 28 d) adv. řádu.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, N I 113/35.)

Stěžovatel dr. Karel K., advokát v K., podal přímo k nejvyššímu soudu odvolání proti usnesení valné hromady advokátní komory v Č., jímž byl stanoven komorní příspěvek za rok 1935, a zároveň proti výměru výboru této advokátní komory, jímž byl odvolateli tento komorní příspěvek předepsán.

D ů v o d y :

Jest především zkoumati, zda nejvyšší soud může vůbec rozhodnouti o tomto odvolání. Správní rozhodnutí a opatření advokátní komory a jejího výboru jsou vnitřní věci advokátní komory jako veřejnoprávní samosprávné korporace a nejvyššímu soudu přísluší rozhodovati o opravných prostředcích ve věcech advokátských jen potud, pokud jest to stanoveno v zákoně. Advokátní řád (zákon ze dne 6. července 1868 čís. 96 ř. z., změněný a doplněný zákonem ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n.) připouští opravné prostředky k nejvyššímu soudu jen proti těmto rozhodnutím a opatřením ve věcech advokátských: 1. podle § 5 odst. 3 adv. ř. lze podatí rekurs k nejvyššímu soudu, odepřel-li vrchní soud vzíti